

[Hartvig Frisch.]

af dette Konsolideringsarbejde, og jeg synes, at man paa Baggrund af de faktiske Tal kan sige, at al den Agitation, der føres om „det vanvittige Socialiststyre“ o. s. v., fuldkommen preller af paa Kendsgerningerne. Jeg ser da ogsaa, at et æret Medlem af dette Ting, Hr. Korsgaard, i Dag i „Berlingske Tidende“ har et langt Indlæg, hvori han bebrejder Finansministeren, at Budgetterne er angivet alt for knapt, og at der er alt for store Overskud. Det er jo ogsaa en Maade at angribe os paa.

Jeg skal herefter gøre nogle ganske faa Bemærkninger angaaende det militærpolitiske Spørgsmaal. Jeg vil her henholde mig til de Udtalelser, der fremkom i den højtærede Statsministers Aabningstale. Han udtalte der, at der kunde være Tale om Omlægninger, at der var Overvejelser i Gang i Ministeriet, og at de Mangler, der kunde være, maatte afhjælpes saaledes, at Bevogtningen af Grænser og Farvande kan være sikret og Bevogtningsstyrken være udrustet til Løsning af de Neutralitetsopgaver, som Landet har. Jeg kan for mit Partis Vedkommende give fuld Tilslutning til denne Udtalelse, men jeg vil gerne tilføje, at jeg maa udtrykke Haabet om, at disse Omlægninger, der maatte resultere af Overvejelserne, ogsaa maa medføre Afskaffelsen af den urimelige Ordning, der har eksisteret med private militære Korps.

Jeg kommer derefter til det, der i Aabningstalen er sagt vedrørende Forfatningsspørgsmaalet. Jeg tror, at den højtærede Statsminister vil faa Ret i sin Betragtning, at efter at nu Flertallet er skiftet i Landstinget, efter at vi har faaet et Regeringsflertal ogsaa i dette Ting, vil Interessen hos Oppositionen over for en Ændring af vor Grundlov utvivlsomt være stærkt stigende. Jeg var Medlem af det Udvalg, som behandlede den Forfatningsændring, der var foreslaaet af Regeringen, og jeg erindrer fra dette Udvalg, at man dengang fra Oppositionens Side bare tog det hele humoristisk; man indstillede sig saadan, at sagligt Arbejde i Udvalget praktisk talt var umuligt, idet man nærmest betragtede det som noget, man kunde lave Grin med. Man kan vel regne med, at denne Holdning vil være ændret. Der er vel Grund til at tro, at naar Regeringen forelægger Forslag og ønsker Sagen behandlet, vil der fra Oppositionens Side være Vilje til en saglig Forhandling om en Ændring i vor Grundlov. Det er jo klart, at fra Regeringens og mit Partis

Side vil der være Ønske om, at det bliver en saglig Forhandling, som kan skabe et Resultat, der kan samle saa mange som muligt. Det ligger i selve den nuværende Grundlovs Bestemmelser, hvorefter Grundlovsændringer jo skal ske paa en saadan Maade, at det vil være yderst tvivlsomt, om de kan gennemføres, hvis der ikke er stor Tilslutning. Vi fra vor Side ønsker i høj Grad, at Sagen skal behandles sagligt, og vi ønsker selvfølgelig en saadan Forhandling. Paa den anden Side er det klart, at der kan ikke gøres Forsøg paa at standse Spørgsmaalet. Men jeg nærer ogsaa fuld Tillid til, at der i høj Grad vil være Interesse for at faa Spørgsmaalet fremmet.

Jeg har hermed udtalt mig om den Aabningstale, den højtærede Statsminister har holdt, og om de Grundlinier, der ligger for Demokratiets Politik. Det var Spørgsmaalet om, hvad Regeringen vilde. Jeg kommer nu til Spørgsmaalet: Hvad vil de andre? Begge Oppositionspartier førte jo, som jeg før nævnte, deres Valgkamp paa Ulykken ved et rødt Flertal. Det blev — jeg behøver ikke at fordybe mig i det — fremstillet som en Ulykke for Danmark, hvis Landstingsflertallet skulde skifte. Men efter den 15. September viste det sig, at begge Partier var lige utilbøjelige til at indkassere Lotterigevinsten. Vælgerne rundt omkring kan maaske efter den Valgkamp, som fremmanede disse frygtelige røde Spøgelser, have undret sig lidt over, at man, da det endelig kom til Stykket, saa aabent, som det skete, udtrykte, at man helst vilde have, at vi fik den lange Tændstik. I hvert Fald, man skiftede brat om, og hvorfor? Meget naturligt, fordi Oppositionen følte, at det vilde være en Udæskning at gaa imod Regeringen, hvis man fik Lotterigevinsten, at det vilde være en Nedværdigelse at gaa med. Ud fra denne Følelse havde man det inderlige Haab, som blev udtrykt adskillige Steder, at det maatte gaa, som det gik, og det første Indtryk derefter i den almindelige Avispolemik fra Oppositionens Side var et Indtryk af Lettelse. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udraabte: Kompromissernes Tid er forbi! Og det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen, Venstres unge Haab, sang: nu er Vejen aaben for en liberalistisk Venstrepolitik. Samtidig fordybede man sig i denne Opposition, som man nu skulde gaa ind i, man spyttede altsaa i Næverne og var glad ved det nye Arbejde.

Det siger sig selv, at der er sket en betydelig Ændring og jo ogsaa den Ændring, som vi vil komme til at se Følgerne af, at de to Partier ikke mere er kædet sammen